

Niemand van ons heeft om zijn of haar leven gevraagd, het is ons geschonken. Onze moeder 'schonk' ons het leven, maar ervaren we het ook als geschenk?

We herkennen ons vast in dat kind, dat een verlanglijstje maakt voor Sinterklaas en op de grote dag vol verwachting het cadeau opent en dan ziet dat het nèt niet is wat het gevraagd had. Of die andere keer, dat het veel mooier en groter was dan het had kunnen bedenken.

Aan de hand van een [tijdlijn](#) wil ik u vertellen hoe het mij met 'mijn geschenk' vergaan is.

[10 Februari 1943](#). Op die dag werd het Joods weeshuis voor meisjes aan de Rapenburgerstraat in onze buurt door de Duitsers ontruimd. Zeventig personen, de meisjes en hun begeleidsters, kwamen via Westerbork terecht in Sobibor. Geen van hen heeft de oorlog overleefd.

Op diezelfde dag - [10-2-1943](#) - werd ik geboren op een veilige plek op een Zeeuws eiland. Ons huis heette 'Levenslust'.

[1953](#). In de nacht van 31 januari op 1 februari raasde een Noordwesterstorm over ons land. Het was springvloed en de dijken waren slecht onderhouden. Wij waren enige jaren daarvoor verhuisd naar een veiliger plek op een ander Zeeuws eiland. Tien van onze vroegere burens verdronken, onder hen een

heel gezin, vader, moeder en drie kinderen. Het oudste was van mijn leeftijd: Leendert Koopmans, het jongste kind, van twee jaar, is nooit meer teruggevonden. De twee oudste burens verlieten vrijwillig een te zwaar beladen vlot en verdronken.

[1956](#). Mijn vader werd ernstig ziek. Eén gebeurtenis uit die tijd is me vooral bijgebleven. We zaten aan tafel, mijn moeder, mijn oudere broer, jongere zusje en ik en mijn vader verheft zich van zijn ziekbed en zet het 'Onze Vader' in. Zijn stem stekt bij 'Uw wil geschiede'. Na een moment van stilte, neemt mijn moeder het over en zegt ferm 'Uw wil geschiede'. Enige maanden later gebeurt wat je als kind bovenmate vreest: dat je een ouder verliest. Mijn vader overleed, hij was 44 jaar.

Wij verhuisden; bouwden ons leven weer op in het midden van ons land.

[1956](#) was ook het jaar van de Hongaarse opstand tegen het stalinistische bewind van de Sovjet Unie – 2700 Hongaren kwamen om.

[1964](#). Het eerste ruimtevaartuig gaat richting de maan. Amerikaanse bommen vallen op Vietnam. Voor mij een jaar van falen en dwalen, van teleurstellingen in mijzelf én anderen, van leegte, rusteloosheid, doelloosheid. In november van dat jaar schreef mijn moeder mij een brief, waarvan het laatste zinnetje luidde: 'Al geloof jij dat niet, maar onder de miljoenen heeft God ook jou op het oog'. Ik

legde de brief achteloos terzijde, maar dat zinnetje nestelde zich in mijn hoofd.

Op een gegeven moment in dat jaar riep ik vanuit de diepte: 'God, als U bestaat, bewijs het mij dan'. Een grote stilte vulde de leegte, waarin langzaam het beeld van Jezus aan het kruis oprees – het bewijs van Gods liefde. Het stond al eeuwen geschreven in Romeinen 5: 8: **'God bewijst Zijn liefde voor ons doordat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaren waren'**.

Een nieuw besef: *God bestaat, mijn leven heeft zin, wat er ook zal gebeuren!*

[1968](#). Moord op Martin Luther King, begin van de Praagse lente onder Dub ek. In het najaar van dat jaar kreeg ik een brief van Pieter Boomsma. Een jaar later trouwden we. Hij was een godsgeschenk. Er volgde een periode van rust, bloei, opbouw. Onze kinderen werden geboren, groeiden op. Wat zong ik in die tijd van harte: *'Dankt, dankt nu allen God'*.

[1995](#). Het jaar van de val van Srebrenica. Voor ons gezin braken 'de kwade dagen' aan. Een paar van onze kinderen gingen 'dwalen en falen', ontsporen. Voor ons als ouders een tijd van machteloosheid, van schaamte en schande, van hopen en bidden en smeken. Een zware druk op de andere gezinsleden. Het werd alleen maar erger. Je kan je kind

niet redden. De verhoring van onze gebeden bestond, denk ik, daarin dat we door konden gaan met ons werk, het gewone leven en zo ons 'huis' in stand houden. Op het dieptepunt van alle ellende ging Pieter gewoon de preekstoel op. Het slotgezag was: *Dankt, dankt nu allen God* en hoewel er voor mijn gevoel niets te danken viel, heb ik meegezongen en me opgetrokken aan de oude woorden *'die ons van kindsbeen aan, ja van de moederschoot, Zijn vaderlijke hand en trouwe liefde bood'*. Martin Rinckart dichtte dit lied in een tijd van oorlog, hongersnood, een pestepidemie.

We verhuisden opnieuw. Na vele jaren kwam er herstel. Een periode van huwelijken, geboortes, van kleinkinderen, van scheidingen. Vreugde en verdriet wisselden elkaar af.

[Amsterdam 2022](#). Een tijd van crises, oorlog, onrust, onzekerheid, onoplosbare problemen. In een omgeving, die overal verwijst naar een schuldig verleden, de confrontatie met daklozen, migranten, leiden wij een rustig leven, met minder verplichtingen, temidden van kinderen en kleinkinderen, in het besef dat alles ons kan overkomen. [Het leven tòch een geschenk?](#)

Mijn antwoord ligt besloten in een **klein danklied** van **Ad den Besten**.

## Klein danklied

Gij hebt, o God, dit broze bestaan gewild,  
hebt boven 't nameloze mij uitgetild,  
laat mij dan dankbaar leven, de volle tijd,  
geborgten in de bevende zekerheid  
dat ik niet uit dit smal en onvast bestand  
van mijn bestaan zal vallen dan in uw hand.